

Baka István

Sellő-szonett

*Ültem a hínáros ártéri tó
homokos partján sihederkorom
delén tizenhét évesen s a szó
még rügy vagy pattanás volt ajkamon*

*elképzelttem egy sellő odaúszik
majd hozzám s zöld hínárszagú ölével
vesszőmre ül s míg elszámolnék húszig
eltűnik ám megáldott már a kéjjel*

*még nem tudtam hogy tó lesz minden éjjel
ha felnövök s bár iszapos kiszárad
olykor megér akármily drága árat*

*fizetem érte életem egészét
hogy viszonozzam sellő-ölelését
vízmélyi mégis földi szenvedéllyel.*